

CAHILLS vs. VESPER

ΑΘΡΑΥΣΤΟ

ROLAND SMITH

Μετάφραση: Μαρία Αγγελίδου

εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ

Για τους ατρόμητους τέσσερις,
τον Γουίλ, τον Τζακ, τον Ίθαν και τον JR.
Ρ.Σ.

Copyright © 2012 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by

Scholastic Inc., *Publishers since 1920.*

SCHOLASTIC, THE 39 CLUES, and associated logos
are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Library of Congress Control Number: 2012931144

ISBN 978-0-545-29842-1

Book illustrations by Charice Silverman for Scholastic

Photos of people: Ken Karp for Scholastic

Antikythera device pg. 101: AAAC/TopFoto/The Image Works

Rock texture for star pg. 209: CG textures

First edition, September 2012

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Νέστορας Χούνος

© 2016 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΚΥΡΑ, Δ.Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.

για την ελληνική γλώσσα

Α. Κατσώνη 271 & Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62

Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124, Αθήνα, Τ.Κ. 106 81

Τηλ.: 210 3837667, Fax: 210 3837066

e-mail: info@e-agyra.gr • www.e-agyra.gr

Τίτλος πρωτοτύπου: *Cahills vs Vespers – Book Four – Shatterproof*

ISBN: 978-960-547-323-5

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιαδήποτε μορφή ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Ν. 2121/1993, καθώς και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Σ' ένα λεωφορείο προς Βερολίνο, Γερμανία

«Τ' ακουστικά bluetooth είναι μόνο για τους κολλημένους με την τεχνολογία», είπε ο Νταν Κέιχιλ.

«Ναι, αλλά σου ελευθερώνουν τα χέρια και μπορείς να σερφάρεις στο ίντερνετ, να κλέβεις πανάκριβα κοσμήματα και να τρως γλυκάκια», είπε ο Άτικους και έχωσε στο στόμα του μια πελώρια μπουκιά από το στρούντελ, που κρατούσε.

«Άσε που μπορείς να σκαλίζεις και τη μύτη σου», απάντησε ο Νταν – κάνοντας τον Άτικους να ξεσπάσει σε γέλια και να σκορπίσει ψίχουλα και ζάχαρες σ' όλο το κάθισμα μπροστά τους, όπου η Έιμι, η αδερφή του Νταν, προσπαδούσε να κοιμηθεί.

Η Έιμι είχε ακούσει ολόκληρη την ανόητη συζήτηση –κι είχε νιώσει τα μισομασημένα ψίχουλα του στρούντελ να τινάζονται στο πίσω μέρος του κεφαλιού της– αλλά είχε αντισταθεί στον πειρασμό να γυρίσει και να πει στ' αγόρια να βγάλουν τον σκασμό. Χαιρόταν που ο αδερφός της είχε ξαναβρεί τον παλιό, καλό εαυτό

του, με τις πλάκες του και με τις βλακείες του. Είχε μεγαλώσει πολύ ο Νταν τις τελευταίες εβδομάδες – και το καινούριο, σοβαρό, κυνικό πρόσωπό του δεν άρεσε στην Έιμι. Ο Νταν είχε δει πολλά πράγματα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Και τον τελευταίο καιρό η Έιμι είχε την αίσθηση πως διέκρινε κάτι σκοτεινό μέσα του.

Η πίεση που δέχονταν κι οι δυο τους, ήταν μεγάλη. Ο επικεφαλής των Βέσπερ δεν βρισκόταν απλώς ένα βήμα – βρισκόταν μίλια μπροστά τους. Ήξερε τι επρόκειτο να κάνουν, πριν καν εκείνοι το σκεφτούν. Έμοιαζε να ξέρει ακόμα και τι σκέφτονταν. Μέχρι στιγμής, πάντως, κανείς από τους ομήρους δεν είχε πεθάνει, δύμιζε η Έιμι στον εαυτό της. Τα βγάλαμε πέρα με όλες τις γελοίες κι επικίνδυνες αποστολές που μας ανέθεσε ο Βέσπερ Ένα. Οι φίλοι μας είναι ακόμα ζωντανοί.

Αναρωτήθηκε για πόσον καιρό ακόμα.

Εφτά μέλη της οικογένειας Κέιχιλ είχαν πέσει δύματα απαγωγής. Κι ένας άντρας γνωστός μόνο με το κωδικό όνομα Βέσπερ Ένα απειλούσε να σκοτώνει τους ομήρους έναν έναν, αν η Έιμι και ο Νταν δεν του έδιναν, σαν λύτρα, μια σειρά από πολύ παράξενα πράγματα. Τους ανάγκαζε να κινούνται λες κι ήταν μαριονέτες, που στα χέρια του κρατούσε τα νήματά τους: τους κορόιδευε, τους διέταζε – κι εκείνοι δεν είχαν άλλη επιλογή· δέλοντας και μη, εκτελούσαν τις εντολές του. Αυτός ήταν και ο λόγος που η Έιμι βρισκόταν τούτη τη στιγμή σ' ένα λεωφορείο, κόντρα στον άνεμο και στο χιόνι, ταξιδεύοντας πεισματικά προς τον επόμενο στόχο τους – κι ας είχε ματαιωθεί η πτήση τους.

«Διαπίστωσα ότι το Βερολίνο δεν είναι το μόνο μέρος του κόσμου που έχει περίεργο καιρό για την εποχή», είπε ο Άτικους στον Νταν.

Η πολύωρη πτήση τους από τη Σαμαρκάνδη είχε μόλις προσγειωθεί στη Χαϊδελβέργη, όταν το αεροδρόμιο έκλεισε λόγω χιονοθύελλας – κι ήταν η πρώτη φορά στην ιστορία της Γερμανίας, που χιόνιζε τόσο νωρίς το φθινόπωρο. Η αεροπορική εταιρεία έβαλε τους δυσαρεστημένους επιβάτες της σε λεωφορεία, που θα χρειάζονταν έξι ώρες για να φτάσουν στο Βερολίνο.

«Στο Άτλμπορο έχει καύσωνα – πάνω από τριάντα, τριάντα δύο βαθμούς δείχνει το θερμόμετρο. Στον βορειοδυτικό Ειρηνικό, όπου κάποια μέρη καταγράφουν 300 εκατοστά βροχής και παραπάνω αυτή την εποχή, έχουν τώρα ξηρασία. Οι κλιματολόγοι έχουν σπάσει τα κεφάλια τους να καταλάβουν τι συμβαίνει με τον καιρό».

Ο Νταν δεν έδωσε προσοχή στα λόγια του Άτικους. «Έφτυσες στρούντελ στο λάπτοπ σου!» είπε.

Τους έπιασαν ξανά υστερικά γέλια. Αρκετοί από τους συνεπιβάτες τους ενοχλήθηκαν, τους μάλωσαν στα γερμανικά, ζητώντας τους να σωπάσουν. Τ' αγόρια τούς αγνόησαν τελείως.

Η Έιμι κούνησε το κεφάλι της εντυπωσιασμένη. Ακούγοντας τα δυο παιδιά, κανείς δεν θα μάντευε ότι λίγες μέρες νωρίτερα ο Άτικους παραλίγο να δολοφονηθεί. Τίναξε ένα ψίχουλο στρούντελ από τα μαλλιά της. Θαρρείς και τίποτα απ' όλα αυτά δεν έχει συμβεί. Μα έχουν συμβεί όλα. Έχουν συμβεί ακόμα χειρότερα...

Η Έιμι κοίταξε από το παράθυρο το χιόνι που έπεφτε μέσα στο γκρίζο αδύναμο φως κι έδιωξε αποφασιστικά τις έγνοιες από το μυαλό της. Έμπαιναν στο Βερολίνο, τον τόπο της νέας τους αποστολής. Ο Βέσπερ Ένα τούς είχε στείλει άλλο ένα κρυπτογραφημένο μήνυμα στο κινητό, που ο ίδιος τούς είχε δώσει. Κάθε φορά που το κινητό χτυπούσε, η Έιμι ένιωθε τον φόβο να της σφίγγει τα σωδικά.

Λοιπόν, ώρα να το γιορτάσουμε. Και δεν υπάρχει καλύτερο μέρος για γιορτή από τη χαρούμενη πόλη του Βερολίνου... Εκεί βρίσκεται ένα κόσμημα ανεκτίμητης αξίας, φυλαγμένο καλά σ' ένα μουσείο-φρούριο. Είμαι σίγουρος ότι το έχετε ακουστά. Γιατί η επόμενη αποστολή σας είναι να το ελευθερώσετε από τη φυλακή του. Και να το παραδώσετε σε μένα.

Σας ευχαριστώ εκ των προτέρων. Και να μην το ξεχάσω: ο θεός Άλιστερ σας εύχεται «Guten Tag!»

Βέσπερ Ένα

Ο κουκλοπαίχτης βάζει τις μαριονέτες του ξανά σε κίνηση, σκέφτηκε με πικρία η Έιμι. Δεν αναφέρει το όνομα του μουσείου, δεν μας λέει ποιο κόσμημα, δεν μας λέει καν πόσο χρόνο έχουμε στη διάθεσή μας για να το κλέψουμε, πριν δολοφονήσει κάποιον από τους δικούς μας, που βρίσκονται στα χέρια του.

Ο Τζέικ Ρόξενμπλουμ, ο ετεροθαλής μεγάλος αδερφός του Άτικους, κοιμόταν βαθιά δίπλα της, στη δέση κοντά στο παράθυρο. Ήταν ένας ψηλομύτης κι αντιπαθητικός τύπος, αλλά όφειλε να το ομολογήσει: ήταν όμορφος, ακόμα και τώρα που είχε κλειστά τα καστανά του μάτια και το στόμα του μισάνοιχτο και μια σταγονίτσα σάλιο στην άκρη των χειλιών του. Κοιτάζοντάς τον, χαμογέλασε άθελά της. Όταν το συνειδητοποίησε, σοβάρεψε απότομα.

Μη χαμογελάς σαν χαζή! μάλωσε τον εαυτό της.

Τ' αγόρια από το πίσω κάθισμα είχαν πάψει ν' ακούγονται. Η Έιμι έγειρε στο πλάι και κοίταξε πίσω. Ο Νταν, που καθόταν στο παράθυρο, είχε σκύψει στο smartphone του. Ο Άτικους, που καθόταν στη δέση προς τον διάδρομο, έγραφε στο λάπτοπ του. Τα δαχτυλάκια του χόρευαν πάνω στο πληκτρολόγιο, σαν να ήταν βιρτουόζος πιανίστας.

«Μήπως κατάφερες να βρεις ποιο μουσείο θα πρέπει να...» Η Έιμι άφησε τη φράση της μισή. Δεν ήθελε να πει τη λέξη «ληστέψουμε». Φοβόταν μήπως την ακούσει κανείς.

Ο Άτικους κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Στο Βερολίνο υπάρχουν πάνω από εκατόν εβδομήντα μουσεία και πινακοθήκες. Είναι αδύνατον να πούμε ποιο είναι...»

«Αυτό που ψάχνουμε», τον έκοψε η Έιμι. Αν και ιδιοφυΐα, ο Άτικους ήταν μόνο έντεκα χρόνων. Μερικές φορές ξεχνούσε ότι μπορεί κάποιος να τους άκουγε.

«Εεεε... ναι», είπε το παιδί ρίχνοντας μια ανήσυχη ματιά προς τους συνεπιβάτες τους.

«Φτάσαμε Βερολίνο», είπε ο Νταν, σκουπίζοντας με το χέρι του το θαμπό τζάμι στο παράθυρό του. Γύρισε και κοίταξε την Έιμι. «Ποιο είναι το σχέδιό σου;»

«Δεν έχω κανένα σχέδιο, εεε, Φρέντερικ».

«Φρέντερικ;» τα 'χασε ο Νταν.

«Φρέντερικ Γουίμπλ», είπε η Έιμι. Ήταν το τελευταίο όνομα μιας σειράς από ψεύτικες ταυτότητες, πλαστά διαβατήρια και πλαστογραφημένα πιστοποιητικά γέννησης, που ετοίμαζε μια ομάδα ικανότατων Κείχιλ συγκεντρωμένων στο αρχηγείο της οικογένειας, στο Άτλμπορο. Πού τα σκέφτεται όλα αυτά τα ονόματα η Σινέντ; αναρωτήθηκε η Έιμι.

«Πλάκα σου κάνω», απάντησε δυνατά ο Νταν προσπαθώντας να καλύψει την γκάφα του. «Αλλά το ξέρεις ότι δεν θέλω να με φωνάζεις Φρέντερικ. Να με λες Φρεντ. Αλλιώς θα σε φωνάζω κι εγώ Φι αντί για Φιόνα».

«Σόρι, Φρεντ», είπε η Έιμι σηκώνοντας το βλέμμα της απηυδισμένη προς την οροφή του λεωφορείου.

Την ίδια στιγμή το λεωφορείο σταμάτησε και τα φωτάκια στο εσωτερικό του άναψαν.

Τα μάτια του Τζέικ άνοιξαν και ο νεαρός ανακλαδίστηκε στο κάθισμά του. «Πού είμαστε;»

«Στο Διεθνές Αεροδρόμιο του Μπράντενμπουργκ», του απάντησε η Έιμι.

Ο Άτικους πρόβαλε το κεφάλι του από το άνοιγμα ανάμεσα στα καθίσματα. «Στο Βερολίνο, αδερφέ. Κι ακόμα χιονίζει».

«Τέλεια», είπε ο Τζέικ σκουπίζοντας τη σταγόνα του σάλιου από την άκρη των χειλιών του και τεντώνοντας τον σβέρκο του να ξεμουδιάσει.

Η Έιμι χαμογέλασε πάλι. Μα όταν ο Τζέικ την είδε και της ανταπέδωσε το χαμόγελο, εκείνη σοβάρεψε απότομα και τον αγριοκοίταξε.

Ο Νταν στένεψε τα μάτια του. «Τι έπαδες, Φιόνα;»

«Τίποτα. Χαίρομαι που θα βγούμε επιτέλους απ' αυτό το λεωφορείο», του απάντησε κοφτά.

«Εντάξει τότε», είπε ο Νταν.

Βρήκαν τη Μερτσέντες SUV που είχαν νοικιάσει στο βάθος του πάρκινγκ.

«Θα οδηγήσω εγώ», είπε ο Νταν.

«Στα όνειρά σου, Φρέντερικ», είπε η Έιμι. «Δεν έχεις δίπλωμα».

«Κάδομαι μπροστάάά!» φώναξε ο Άτικους πηδώντας στη θέση του συνοδηγού.

«Έτσι κι αλλιώς δεν ήθελα να καθίσω εκεί», δήλωσε ο Νταν και μπήκε στο πίσω κάθισμα, δίπλα στην Έιμι.

Ο Τζέικ βολεύτηκε στη θέση του οδηγού κι έβαλε μπρος τη μηχανή. Μα πριν προλάβει να ρυθμίσει τα καθρεφτάκια του, γαλάζια περιστρεφόμενα φώτα εμφανίστηκαν πίσω τους. Ένα περιπολικό τούς είχε μόλις κλείσει την έξοδο. Το στομάχι της Έιμι σφίχτηκε. Η Ιντερπόλ; Τους είχε ήδη προλάβει. Είδε τον Τζέικ να την κοιτάζει από το καθρεφτάκι.

«Μπορεί να ελέγχουν τα νοικιασμένα αυτοκίνητα που φεύγουν από το πάρκινγκ», είπε ο Τζέικ.

«Αλλά μπορεί και όχι», είπε η Έιμι. «Αν μας πιάσουν, ένας από τους ομήρους θα πεθάνει!»

Δυο μεγαλόσωμοι αστυνομικοί βγήκαν από το περιπολικό. «Έξω από το αυτοκίνητο!» γάβγισε ο ένας. «Σνελ!»

«Να θυμάσαι ότι σε λένε Φρεντ Γουίμπλ», ψιθύρισε η Έιμι στον αδερφό της καθώς έβγαιναν από το SUV και στέκονταν στη γραμμή, ο ένας δίπλα στον άλλον.

«Διαβατήρια!» είπε ο πιο ψηλός από τους δυο αστυνομικούς.

«Είναι στα σακίδιά μας», απάντησε ο Τζέικ κρατώντας τη φωνή του χαμηλή και σταθερή.

«Φέρτε τα!»

«Αμέσως. Κανένα πρόβλημα. Δεν χρειάζεται να φωνάζετε». Ο Τζέικ άνοιξε το πορτμπαγκάζ. Μα καθώς έσκυβε μέσα να βγάλει το σακίδιό του, ο δεύτερος αστυνομικός τον παραμέρισε άγρια.

«Εεε!» Ο Τζέικ έσφιξε τα χέρια του σε γροδιές.

Η Έιμι του έκανε νόημα κουνώντας ελαφρά το κεφάλι της. Κάτι δεν πήγαινε καλά με τους δυο αστυνομικούς. Αν ξέρουν, γιατί δεν μας συλλαμβάνουν; Γιατί φέρονται έτσι;

Ο Τζέικ πήρε βαθιά ανάσα.

Ο δεύτερος αστυνομικός τράβηξε τα πράγματά τους έξω, τα έριξε κάτω και γύρισε στην Έιμι. «Ποιο είναι δικό σου;»

Η Έιμι του έδειξε το μικρό μπλε σακίδιο της πλάτης.

Ο αστυνομικός το άρπαξε, το γύρισε ανάποδα και το άδειασε στο τσιμέντο.

Ο Τζέικ έκανε ένα βήμα μπροστά, αλλά η Έιμι τον σταμάτησε.

«Άσ' τον», ψιθύρισε.

Ο αστυνομικός βρήκε το πλαστό διαβατήριό της Έιμι. Μετά έφαξε και στα υπόλοιπα σακίδια. Σε δυο-τρία λεπτά, κρατούσε και τα τέσσερα διαβατήρια στα χέρια του.

«Για ποιο σκοπό βρίσκεστε στο Βερολίνο;»

«Είμαστε τουρίστες», τραύλισε η Έιμι. Τα γόνατά της έτρεμαν.

«Σε ποιο ξενοδοχείο θα μείνετε;»

«Δεν... δεν έχουμε βρει ακόμα ξενοδοχείο».

Ο αστυνομικός κοίταξε τον Νταν. «Είσαι ο Φρέντερικ Γουίμπλ;»

«Σωστά», απάντησε ο Νταν.

«Λάθος», είπε ο αστυνομικός. «Αυτό το διαβατήριό είναι πλαστό. Το όνομά σου είναι Νταν Κέιχιλ». Την ίδια στιγμή τράβηξε το περιστροφό του. «Και συλλαμβάνεστε όλοι!»

Μια κραυγή φρίκης ξέφυγε από τα χείλη της Έιμι. Το κεφάλι του Νταν γύρισε προς την κοντινότερη έξοδο. Ακολούθησε το βλέμμα του. Ήταν τουλάχιστον πενήντα μέτρα μακριά τους. Δεν θα τα κατάφερναν με τίποτα.

Ο δεύτερος αστυνομικός έβγαλε από τη ζώνη του τέσσερα ξευγάρια χειροπέδες. «Γυρίστε και σηκώστε τα χέρια σας πάνω από τα κεφάλια σας».

Ο Τζέικ προχώρησε και στάθηκε μπροστά στην κάννη του περιστρόφου, προστατεύοντας τους άλλους τρεις.

«Κάποιο λάθος έχει γίνει», προσπάθησε να κερδίσει χρόνο.

«Δεν έχει γίνει κανένα λάθος. Γύρνα. Γυρίστε όλοι!»

Μια παύση όλο αγωνία ακολούθησε τα λόγια του, καθώς τα παιδιά υπολόγιζαν πυρετωδώς τις πιθανότητες, που είχαν να ξεφύγουν. Δεν είχαν καμιά.

«Καλύτερα να κάνουμε αυτό που λέει», είπε νικημένη η Έιμι.

Διστακτικά γύρισε κι ο Τζέικ. Η Έιμι έγειρε προς το μέρος του αδερφού της, περιμένοντας τις πλαστικές χειροπέδες να σφίξουν τους καρπούς της. Δεν είχαν προλάβει να πατήσουν το πόδι τους στο Βερολίνο κι είχαν ήδη αποτύχει.

Ποιος από τους ομήρους θα πληρώσει την αποτυχία μας με τη ζωή του; Ποιον σκοτώσαμε;

«Κάτι δεν μ' αρέσει σ' αυτή την ιστορία», ψιθύρισε ο Τζέικ.

«Ούτε μένα», σφύριξε ο Νταν. «Είμαστε σ' ένα έρημο πάρκινγκ, με δυο αστυνομικούς, γίγαντες κι οπλισμένους. Και χωρίς μάρτυρες. Πρέπει να...»

Ξάφνου ακούστηκαν δυο πόρτες να κλείνουν με γδούπο πίσω τους – ύστερα λάστιχα να στριγκλίζουν στο τσιμέντο. Η Έιμι γύρισε το κεφάλι και είδε το περιπολικό να φεύγει ολοταχώς προς την έξοδο. Τα παιδιά τα 'χασαν τόσο, που για μια στιγμή έμειναν ασάλευτα.

«Γρήγορα! Πάμε να φύγουμε από 'δώ!» είπε η Έιμι.

Το ίδιο δευτερόλεπτο χτύπησε το κινητό των Βέσπερ. Είχε μόλις δεχτεί μήνυμα.

Χα-χα. Σας τρώμαξα! Ένα σακουλάκι μέσα στο σακίδιό σας. Αντικαταστήστε το ψεύτικο με το αληθινό στο Μουσείο της Περγάμου. Αργήσατε να φτάσετε στην πόλη. Έχετε στη διάθεσή σας πολύ λίγες ώρες, πριν το μουσείο κλείσει. Αν αποτύχετε, θα σημάνει η τελευταία ώρα για τον θείο Άλιστερ (σύμφωνα με την επιθυμία του Νταν). Ίσως όμως σας δώσω δύο στην τιμή του ενός. Αφού θα φύγει ο μεγαλύτερος, λέω να διώξω μαζί του και τον μικρότερο... τον εξάδερφο Φένιξ. Και μιας και μιλάμε για θανάτους: σκοτώσα το τηλέφωνο που πήρατε από τη Λούνα. Δεν μπορείτε πια να έρθετε σ' επαφή μαζί μου. Είμαι πολύ δυσχεστερημένος μαζί σας. Θα σας ενημερώσω ποια θα είναι η τιμωρία σας. Καλή σας μέρα ☺

Βέσπερ Ένα

Ο Νταν χτύπησε τη γροδιά του στο αυτοκίνητο. «Θα μας τιμωρήσει σκοτώνοντας τον Άλιστερ!»

Η Έμι ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του αδερφού της. «Αυτό δεν το ξέρουμε».

«Η Έμι έχει δίκιο», είπε ο Τζέικ. «Θέλει μόνο να μας αναστατώσει. Το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να τον αγνοήσουμε και ν' αφοσιωθούμε στη δουλειά μας».

Της Έιμι δεν της άρεσε καθόλου το ύφος του Νταν, όταν γύρισε ν' απαντήσει στον Τζέικ: «Για σένα είναι εύκολο και να το πεις και να το κάνεις αυτό! Δεν τον ξέρεις τον Άλιστερ. Δεν τον έχεις δει ποτέ στη ζωή σου».

«Στοπ!» είπε κοφτά η Έιμι. «Αρκετή τεστοστερόνη έφαγα τα τελευταία πέντε λεπτά. Μου φτάνει για ολόκληρη ζωή και δεν θέλω άλλη. Δεν έχουμε στιγμή για χάσιμο».

Πήρε το ροζ κινητό της Λούνας και το έδωσε στον Νταν. «Έλεγξέ το». Ύστερα γύρισε στον Τζέικ και στον Άτικους. «Βοηθήστε με να ξαναβάλω τα πράγματα στο σακίδιό μου».

«Το τηλέφωνο είναι για πέταμα», είπε ο Νταν ένα δευτερόλεπτο αργότερα. Και πετώντας το σε μια τσιμεντένια κολόνα το έκανε θρύφαλα.

«Ήταν απαραίτητο αυτό;» τον ρώτησε η Έιμι.

«Μάλλον όχι», της απάντησε. «Αλλά το ευχαριστήδηκα».

Η Έιμι κούνησε το κεφάλι της. Κι ύστερα πρόσεξε κάτι στον σωρό με τα πράγματά τους. Κάτι που δεν βρισκόταν προηγουμένως στο σακίδιό της. Ένα μικρό μαύρο βελουδένιο σακουλάκι. Το πήρε στα χέρια της.

«Τι είναι αυτό;» την ρώτησε ο Νταν.

«Ένα σακουλάκι μέσα στο σακίδιό σας», είπε ο Άτικους.

Η Έιμι έλυσε τα κορδόνια. Κι ένα διαμάντι μεγάλο σαν καραμέλα έπεσε στη χούφτα της.

